

Arrest

nr. 203 772 van 14 mei 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. RECTOR
J. P. Minckelersstraat 164
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 5 maart 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat L. RECTOR verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Iraans staatsburger, afkomstig uit Shiraz. Van origine bent u Qashgai. Na het beëindigen van uw legerdienst werkte u zes of zeven maanden als vrachtwagenchauffeur. U werkte ook af en toe in de supermarkt van uw broer M. (...). Daar leerde u G.K. (...) kennen, die boodschappen deed in de winkel van uw broer. Jullie begonnen een relatie en smeedden trouwplannen. U wilde financieel op eigen benen staan alvorens een huwelijksaanzoek te doen bij haar familie. Op een dag bracht zij u het nieuws dat haar neef om haar hand zou komen vragen. Zij gaf u te kennen dat ze zou weigeren, wat ze ook effectief deed. Haar familie reageerde teleurgesteld. Omdat hij niet blij was met de afwijzing, stond haar neef enkele dagen op uitkijk. Zo kwam hij erachter dat jullie een relatie hadden. Plots kon u haar twee dagen niet bereiken op haar telefoon. Daarna belde zij u en zei dat zij u wilde zien. Jullie spraken op 13/10/1386 (Perzische kalender, stemt overeen met 3 januari 2008 volgens de Gregoriaanse

kalender) af bij uw broer M. (...). U zag dat zij verschillende wonden en kneuzingen had opgelopen. Zij zei dat haar broers op de hoogte waren van jullie relatie. Even later verschenen er vier of vijf agenten in het gezelschap van haar broers. U werd gearresteerd. Op het politiebureau werd u twee keer in het gezicht geslagen. Vervolgens werd u verhoord. U werd beschuldigd van het ontvoeren en verkrachten van vrouwen. Het gaat om valse beschuldigingen. Er was immers slechts één vrouw in het spel. Bovendien waren jullie al een jaar samen en hadden jullie trouwplannen. Er was dan ook geen sprake van verkrachting, maar wel van wederzijdse toestemming. G. (...) werd echter door haar broers onder druk gezet om verklaringen tegen u af te leggen. Op 27/10/1386 (17 januari 2008) werd u overgebracht naar de Adelabad-gevangenis te Shiraz. Ongeveer een jaar later volgde het vonnis. U werd schuldig bevonden aan ontvoering en verkrachting. Normaliter staat daarop de doodstraf. Gelet op uw jeugdige leeftijd en uw blanco strafblad werd uw straf omgezet in een levenslange gevangenisstraf. Gedurende de acht jaren die in de gevangenis verbleef, werd u depressief. U raakte aan de drugs en trachtte enkele keren zichzelf van het leven te beroven. In Aban (achtste maand) 1394 (23 oktober – 21 november 2015) nam u een overdosis pillen. U werd naar een ziekenhuis in Shiraz overgebracht. Uw broer M. (...) en twee neven kwamen erachter dat u zich in het ziekenhuis bevond. Zij begaven zich naar het ziekenhuis met de bedoeling u te helpen ontsnappen. U zag uw neef K. (...) door de gangen wandelen. De volgende dag moest u een radiologisch en echografisch onderzoek ondergaan. De soldaat die instond voor uw bewaking maakte uw handboeien los en wachtte op de gang. Na het onderzoek wees een medewerker van het ziekenhuis u een deur aan om de afdeling te verlaten. Toevallig bleek dit een andere deur te zijn dan deze waardoor u was binnengegaan en waar de soldaat de wacht hield. U zag uw kans schoon en vluchtte. U begaf zich naar de parking waar uw broer en uw neven in de auto zaten en een plan aan het beramen waren om u te helpen ontsnappen. Zij brachten u naar Khane Zenyan, een dorp buiten Shiraz. Daar ontmoette u uw jongere broer M. (...) (O.V. X). Hij had zich verdiept in het christendom, verspreidde de blijde boodschap en was daardoor in de problemen gekomen met de autoriteiten. Op 19/08/1394 (10 november 2015) verlieten jullie samen Iran. Op 30 december 2015 diende u een asielaanvraag in België in. Bij terugkeer naar Iran vreest u de doodstraf. U vreest bijkomend beschuldigd te worden van spionage wegens uw vertrek naar het buitenland.

U vernam van uw zus dat na uw vertrek agenten van de agahi (politie) een drietal keer naar uw ouderlijke woning zijn gekomen op zoek naar u. Telkens werd uw vader en één keer ook uw moeder meegenomen en gedurende enkele uren ondervraagd over uw verblijfplaats. Daarnaast werd uw neef K.N. (...) aangehouden. Hij liep in de gangen van het ziekenhuis voor u er wist te ontsnappen. Hij werd herkend aan de hand van camerabeelden. Inmiddels werd hij opnieuw in vrijheid gesteld.

In België ging u het eerste jaar enkele keren met uw broer M. (...) mee naar een Iraanse kerk in Brussel. Omdat u in het Leuvense woont, besloot u vervolgens naar een Belgische protestantse kerk in Leuven te gaan. Om de twee of drie weken bezoekt u deze kerk. U hebt immers niet veel om handen en ontmoet er andere mensen. Er hangt een rustgevende sfeer. U gaat naar kerkdiensten als toeschouwer, niet als actieve deelnemer. U bent geboren als sjiiet maar was nooit praktiserend en beschouwt zich ook niet (langer) als moslim. U gelooft in Jezus en denkt dat het christendom veeleer het juiste pad is voor u, ook al hebt u nog een lange weg voor de boeg.

U bent in het bezit van uw shenasnameh (geboorteboekje) en uw melli-kaart (nationale kaart). Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u verder nog volgende documenten neer: een bewijs van uw transfer naar de gevangenis; uw identificatiebadge van de gevangenis en enkele bezoekersbadges van familieleden die u in de gevangenis kwamen bezoeken.

B. Motivering

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

U verklaarde dat u in Iran onterecht beschuldigd werd van verkrachting en ontvoering en ontsnapt te zijn uit de gevangenis. Er dient echter gewezen te worden op meerdere elementen die de geloofwaardigheid van deze bewering ondermijnen.

Vooreerst blijkt uit de gegevens in uw administratieve dossier, meer bepaald uit een match van uw vingerafdrukken, dat u op 6 oktober 2015 een toeristenvisum aanvroeg bij de Italiaanse ambassade in Teheran. De visumaanvraag werd u geweigerd. Deze vaststelling maakt dat er geen enkel geloof kan gehecht worden aan de door u beweerde ontsnapping uit het ziekenhuis/de gevangenis in Aban (achtste maand) 1394 (23 oktober – 21 november 2015) (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 5), i.e. enkele weken of een maand nadien. Geconfronteerd met uw visumaanvraag ontkende u in alle toonaarden (CGVS, p. 13). Meer nog, u stelde zelfs herhaaldelijk nooit over een Iraans paspoort te hebben beschikt (CGVS, p. 7, 8, 13). Dat u ten stelligste ontkende ooit een visum te hebben aangevraagd, getuigt geenszins van een houding die getuigt van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige

schade in zijn land van herkomst mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij reeds van bij de aanvang van de eerste asielprocedure waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt over zijn identiteit, nationaliteit, reisweg en asielmotieven.

Daarnaast moet worden opgemerkt dat u, ondanks u hier uitdrukkelijk naar gevraagd werd, het vonnis waarmee u veroordeeld werd, niet neerlegde. U verklaarde dat u zelf het vonnis nooit ontving maar dat er een exemplaar naar uw advocaat werd verstuurd. Aangezien het om een pro deo advocaat gaat, aangesteld door de rechtbank, stelde u dat uw familie, nu u gevlucht bent, onmogelijk een kopie van het vonnis aan de advocaat kan vragen (CGVS, p. 9). Een dergelijke uitleg raakt kant noch wal. Het komt immers precies aan een advocaat toe, los van het feit door wie deze werd aangesteld, om de rechtszaak van zijn cliënt op te volgen. Het document van uw transfer naar de gevangenis, uw badge van de gevangenis en de bezoekersbadges van uw familieleden tonen weliswaar aan dat u in Iran in detentie verbleef, maar geven geen enkel uitsluitel over de reden of de duur van uw opsluiting. Bijgevolg hebt u de reden van uw opsluiting geenszins aannemelijk gemaakt.

Ten slotte moet worden opgemerkt dat u geen enkel begin van bewijs neerlegde van uw relatie met G.K. (...), die volgens uw verklaringen aan de basis lag van uw gevangenisstraf.

Gelet op hetgeen voorafgaat, kan er dan ook geen enkel geloof gehecht worden aan de door u uiteengezette vluchtmotieven.

Aangaande uw vrees om bij terugkeer naar Iran van spionage beschuldigd te worden wegens uw vertrek naar het buitenland (CGVS, p. 12), moet eerst herhaald worden dat u frauduleuze verklaringen hebt afgelegd omtrent de omstandigheden van uw vertrek uit Iran. Daarnaast blijkt uit informatie in het bezit van het Commissariaatgeneraal en die werd toegevoegd aan het administratieve dossier, dat wie Iran illegaal verlaten heeft en voordien niet gezocht werd door de autoriteiten, bij terugkeer enkel een geldboete moet verwachten.

Voor wat betreft uw verklaring dat u in Jezus gelooft en meent dat het christendom voor u veeleer het juiste pad is, moet worden vastgesteld dat er in uw geval geen sprake is van een bekering tot het christendom. Eerst en vooral bent u niet gedoopt. U gaf aan gedurende een jaar af en toe naar de Iraanse Kerk in Brussel te zijn gaan en sinds enige tijd af en toe een Belgische protestantse kerk te bezoeken. De reden waarom u naar de kerk gaat is volgens uw verklaringen om een beetje tot rust te komen, niet meer dan dat. U hebt weinig om handen en ontmoet er andere mensen. U omschreef zichzelf als een toeschouwer, niet als een actieve deelnemer. Op de vraag of u zichzelf als christen beschouwt, antwoordde u dat het pad van Jezus eerder het juiste pad lijkt voor u, maar dat u nog niet veel weet over het christendom en dat u nog een lange weg voor de boeg heeft. Uw kennis van het christendom bleek inderdaad zeer beperkt. U kende het 'Onze Vader'-gebed niet en kon evenmin een ander gebed opzeggen. U zou uw broer vergezeld hebben naar één of twee christelijke feesten, waaronder Pasen. U kon evenwel niets over de betekenis van Pasen, nochtans de essentie van het christelijke geloof, vertellen. Ook de naam van de kerk in Leuven die u af en toe bezoekt, diende u schuldig te blijven (CGVS, p. 13-15). Bijgevolg kan bezwaarlijk gesteld worden dat u bekeerd bent tot het christendom en/of dat de Iraanse autoriteiten u als dusdanig zouden beschouwen en hierdoor sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Met betrekking tot het feit dat in het dossier van uw broer M. (...) een beslissing tot erkenning tot de vluchtelingenstatus werd genomen, dient erop gewezen dat elk dossier individueel onderzocht wordt en op zijn eigen merites wordt beoordeeld.

Uw identiteitsdocumenten bevestigen uw identiteit en nationaliteit, dewelke niet ter discussie staan. De overige documenten kwamen hierboven reeds aan bod.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker wijst erop dat hij een nieuw document bij het verzoekschrift voegt. Het gaat om een akte van borgstelling. Tegen de terechtzitting zal verzoeker voor een vertaling zorgen.

2.2. Verzoeker gaat vervolgens in op de weigering van de vluchtelingenstatus. Hij verwijst naar artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen en geeft een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent de bewijslast in en de beoordeling van asielaanvragen.

Over zijn visumaanvraag, stelt verzoeker:

"Toen verzoeker hiermee door verweester werd geconfronteerd, heeft hij inderdaad in alle toonaarden ontkend een visumaanvraag te hebben ingediend.

2. Verzoeker bevestigt dat hij op datum van 6 oktober 2015 een visumaanvraag indiende ten aanzien van de Italiaanse autoriteiten.

Dit ging als volgt in zijn werk:

Verzoeker heeft een neef die kolonel is. Het is die neef die hem hielp met het indienen van een verzoek om tijdelijk vrij te mogen komen met een borgsom.

Dit verzoek werd ingewilligd. De borgsom werd bepaald om 300 miljoen. Die borgsom werd betaald door diezelfde neef.

Naar aanleiding daarvan kon verzoeker voor een periode van maximum 10 dagen de gevangenis verlaten. Nadien diende hij zich opnieuw aan te bieden.

Tijdens zijn vrije dagen is verzoeker naar de Italiaanse ambassade gegaan, alwaar hij een toeristenvisum aanvroeg.

Nadien heeft hij zich effectief opnieuw aangeboden bij de gevangenis.

Bedoeling was dat indien de visumaanvraag positief zou worden beoordeeld, zijn neef opnieuw een verzoek zou indienen dat verzoeker zou toelaten om de gevangenis tijdelijk te verlaten tegen betaling van een borgsom.

Het is echter van in de gevangenis dat verzoeker vernam dat zijn visumaanvraag werd afgewezen.

Dit was de druppel die de emmer voor verzoeker deed overlopen: Hij nam een overdosis pillen.

Hij kwam in het ziekenhuis terecht. En de rest van het verhaal is Uw Raad bekend (cfr. supra).

3. Verzoeker beseft dat hij er geen goed aan heeft gedaan om deze informatie achter te houden voor verweester.

Verzoeker hoopt echter dat Uw Raad begrip heeft voor het feit dat hij aanvankelijk niet open was over deze visumaanvraag.

Verzoeker wilde de neef die ervoor zorgde dat hij kon vrijkomen op borg geen problemen bezorgen."

Verzoeker stelt er alles aan te hebben gedaan om een kopie van zijn vonnis te bekomen. Hij wijst op (informatie over) de gebreken in het Iraanse rechtssysteem en stelt dat het moeilijk is om als rechtszoekende rechten af te dwingen en zo bijvoorbeeld een kopie van een vonnis te bekomen.

Verder klopt het dat verzoeker zijn relatie met G. niet fysiek kan bewijzen. Dit is logisch gezien deze relatie dateert van meer dan tien jaar geleden. Bovendien bracht verzoeker de periode nadien door in de gevangenis. Wel zijn er de verklaringen van de broer van verzoeker, die trouwens als vluchteling werd erkend. Deze legde over verzoeker en diens problemen verklaringen af. Gezien zijn broer zijn problemen bevestigt, kan verweerder niet poneren dat er geen begin van bewijs voorligt.

Verweerder heeft volgens verzoeker verder onvoldoende oog voor zijn documenten. Eveneens vestigt verzoeker opnieuw de aandacht op het document bij het verzoekschrift. Over geen van deze documenten wordt gesteld dat deze vals zouden zijn, zodat verzoeker en de Raad ervan uit mogen gaan dat verweerder bevestigt dat deze authentiek zijn. Het geheel van de documenten toont aan dat verzoeker deel uitmaakte van strafrechtelijk onderzoek en in de gevangenis heeft gezeten.

Verzoeker houdt verder vol zich tot het christendom te hebben bekeerd. Verzoeker gaf duidelijk aan dat hij tijdens zijn verblijf in België interesse kreeg in het christendom. In Iran bleef hij ver van deze godsdienst omdat de Iraanse autoriteiten streng optreden tegen christenen. Om deze reden werd verzoekers broer overigens erkend als vluchteling. *"Verzoeker is hier in BELGIË een aanzienlijk aantal keren naar de Kerk gegaan. Hij leert beetje bij beetje kennen wat het christendom inhoudt.*

Het christendom spreekt hem erg aan.

Hoewel verzoeker nog niet alles weet over het christendom beschouwd verzoeker zich wel eerder als een christen dan als een moslim.

Dit maakt hem kwetsbaar bij een eventuele terugkeer naar IRAN."

2.3. Verzoeker gaat daarna in op de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij verwijst daarbij naar de reeds aangehaalde argumentatie en informatie.

Tevens wijst hij op (informatie over) de situatie van Iraanse inwoners die naar het Westen gaan en die nadien terugkeren naar Iran. Verder wijst hij op informatie over de mensenrechtenschendingen die schering en inslag zijn in Iran. Verweerder deed hiernaar zelfs geen onderzoek. Uit de beslissing blijkt dat verweerder geheel niet naging of verzoeker voldoet aan de voorwaarden voor subsidiaire bescherming.

2.4. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog een “*Uitprint akte borgstelling*” en algemene informatie bij het verzoekschrift (bijlagen 2-8).

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Ingevolge artikel 49/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.2. Verzoeker bevestigt heden, na te zijn geconfronteerd met de negatieve bestreden beslissing, weldegelijk een visum voor Italië te hebben aangevraagd. Hij tracht middels een verwijzing naar het bij het verzoekschrift gevoegde stuk te laten uitschijnen dat hij dit kon aanvragen omdat hij op borg vrij was. Aan verzoekers verklaringen dienaangaande kan echter niet het minste geloof worden gehecht nu hij voor het afleggen van zijn eerdere, leugenachtige verklaringen geen afdoende uitleg aanreikt. Dat hij zijn neef wilde beschermen, kan namelijk niet verklaren waarom hij eerder gedurende de procedure steevast loog en zijn visumaanvraag angstvallig trachtte te verhullen.

Vooreerst had hij hiervoor immers niet zijn volledige visumaanvraag doch enkel de rol van zijn neef dienen te verzwijgen.

Reeds bij de DVZ werd verzoeker er daarenboven uitdrukkelijk op gewezen dat verzoeker gedurende heel zijn procedure steeds de waarheid moest vertellen. Tevens werd hij gewezen op het feit dat het afleggen van valse of onjuiste verklaringen tot gevolg kon hebben dat zijn verzoek om internationale bescherming zou worden verworpen (administratief dossier, vragenlijst, nr.1). Desalniettemin verklaarde verzoeker bij de DVZ meermaals en expliciet dat hij nooit in het bezit was geweest van een (Iraans) paspoort (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.23-25). Bovendien ondertekende hij deze verklaring uitdrukkelijk voor akkoord nadat deze aan hem werd voorgelezen in het Farsi. Hiermee gaf hij aan dat deze verklaring oprecht is en overeenstemt met de werkelijkheid.

Ook bij het CGVS werd aan verzoeker uitgelegd wat er van hem werd verwacht. Eveneens werd gewezen op de confidentialiteit van het gehoor en op het belang van het vertellen van de waarheid (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.1). Andermaal ontkende verzoeker ooit een Iraans paspoort te hebben gehad. Gevraagd of hij daar zeker van was, antwoordde hij: “Ja” (*ibid.*, p.7-8). Later tijdens het gehoor werd aan verzoeker nogmaals de kans geboden om de waarheid te vertellen. Hij werd geconfronteerd met de visumgegevens in het administratief dossier. Verzoeker stelde in dit kader: “Ik heb geen visum aangevraagd”. Zelfs na confrontatie met zijn vingerafdrukken, bleef hij volharden in deze verklaring. Hij gaf eerst een gekunstelde verklaring omtrent zijn broer die misschien buiten zijn weten een visum regelde en gaf vervolgens nogmaals formeel aan dat de vingerafdrukken en de visumaanvraag niet van hem waren. Verder herhaalde hij nooit een paspoort te hebben gehad (*ibid.*, p.13). Aan het einde van het gehoor kwam verzoeker bovendien nog eens spontaan terug op het voorgaande. Hij verzocht om onderzoek te doen naar zijn vingerafdrukken en liet uitschijnen dat deze mogelijk werden gestolen om misbruik te maken van zijn identiteit (*ibid.*, p.16).

Dat verzoeker heden alsnog bevestigt weldegelijk zelf het visum te hebben aangevraagd, doet geenszins afbreuk aan zijn eerdere, kennelijk leugenachtige verklaringen dienaangaande. Dat hij de kwetsieuze visumaanvraag eerder gedurende zijn procedure steevast en dermate angstvallig trachtte te verbergen en dat hij eerder nooit enige melding maakte van een vrijlating op borg doch wel van een doorlopende detentie tot aan zijn vermeende ontsnapping eind 2015 toont aan dat zijn vluchtrelaas niet op de waarheid berust. Indien verzoeker de visumaanvraag werkelijk had gedaan zo kort voor zijn ontsnapping, tijdens een tijdelijke vrijlating op borg en op de wijze zoals heden voorgehouden, kon immers worden verwacht dat hij dit van bij de aanvang van zijn procedure zo zou hebben verklaard. Minstens kon worden verwacht dat hij dit zou hebben toegegeven na confrontatie met de gedane vaststellingen bij het CGVS.

Het stuk bij het verzoekschrift is niet van zulke aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat dit stuk slechts wordt neergelegd in de vorm van een makkelijk te manipuleren kleurenafdruk. Verder is het opmerkelijk dat en kan niet worden ingezien waarom er op zulk document een QR-code zou worden opgenomen. Tevens dient te worden vastgesteld dat dit stuk niet vergezeld gaat van een voor eensluidend verklaarde vertaling. Derhalve verkeert de Raad in de onmogelijkheid om de inhoud na te gaan. Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat aan zulk stuk

slechts een ondersteunende bewijswaarde kan worden gehecht, met name het vermogen om een intrinsiek geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zich kan dergelijk stuk echter niet volstaan om de teloorgegane geloofwaardigheid van een relaas te herstellen.

Verder mocht worden verwacht dat verzoeker, indien zijn relaas berustte op de waarheid, in staat zou zijn om het vonnis inzake zijn veroordeling neer te leggen. Waar hij beweert hemel en aarde te hebben bewogen om dit te verkrijgen, kan daarbij worden opgemerkt dat hij dit geenszins aantoonde en niet preciseert welke pogingen hij dan wel zou hebben ondernomen om het vonnis te verkrijgen. Met zijn algemene verwijzing naar de gebreken in het Iraanse rechtssysteem, kan verzoeker evenmin het ontbreken van dit vonnis verklaren. Verzoeker zelf werd in Iran immers bijgestaan door een advocaat. Deze advocaat ontving een exemplaar van verzoekers vonnis. Deze advocaat nam zijn belangen bovendien terdege ter harte aangezien deze voor verzoeker een beroepsprocedure indiende tegen zijn initiële vonnis. Dat de advocaat desalniettemin niet bereid zou zijn om aan verzoeker een exemplaar van dit vonnis over te maken, is niet geloofwaardig. Aldus wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Daarnaast moet worden opgemerkt dat u, ondanks u hier uitdrukkelijk naar gevraagd werd, het vonnis waarmee u veroordeeld werd, niet neerlegde. U verklaarde dat u zelf het vonnis nooit ontving maar dat er een exemplaar naar uw advocaat werd verstuurd. Aangezien het om een pro deo advocaat gaat, aangesteld door de rechtbank, stelde u dat uw familie, nu u gevlucht bent, onmogelijk een kopie van het vonnis aan de advocaat kan vragen (CGVS, p. 9). Een dergelijke uitleg raakt kant noch wal. Het komt immers precies aan een advocaat toe, los van het feit door wie deze werd aangesteld, om de rechtszaak van zijn cliënt op te volgen.”

Waar verzoeker de nadruk vestigt op de overige, ter staving van zijn detentie neergelegde stukken, wordt in de bestreden beslissing, mede gelet op het voorgaande, met reden aangegeven:

“Het document van uw transfer naar de gevangenis, uw badge van de gevangenis en de bezoekersbadges van uw familieleden tonen weliswaar aan dat u in Iran in detentie verbleef, maar geven geen enkel uitsluitel over de reden of de duur van uw opsluiting. Bijgevolg hebt u de reden van uw opsluiting geenszins aannemelijk gemaakt.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze vaststellingen niet één concreet en dienstig argument aan. Bijgevolg blijven zij onverminderd overeind.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers vermeende vluchtrelaas. Kritiek op de overtollige motivering inzake het ontbreken van bewijzen omtrent zijn relatie met G. kan derhalve op zich niet volstaan om de teloorgegane geloofwaardigheid van dit relaas te herstellen.

Verzoeker houdt daarnaast vol dat hij zich zou hebben bekeerd tot het christendom. Omtrent deze beweerde bekering, wordt in de bestreden beslissing echter met recht gemotiveerd:

“Voor wat betreft uw verklaring dat u in Jezus gelooft en meent dat het christendom voor u veeleer het juiste pad is, moet worden vastgesteld dat er in uw geval geen sprake is van een bekering tot het christendom. Eerst en vooral bent u niet gedoopt. U gaf aan gedurende een jaar af en toe naar de Iraanse Kerk in Brussel te zijn gaan en sinds enige tijd af en toe een Belgische protestantse kerk te bezoeken. De reden waarom u naar de kerk gaat is volgens uw verklaringen om een beetje tot rust te komen, niet meer dan dat. U hebt weinig om handen en ontmoet er andere mensen. U omschreef zichzelf als een toeschouwer, niet als een actieve deelnemer. Op de vraag of u zichzelf als christen beschouwt, antwoordde u dat het pad van Jezus eerder het juiste pad lijkt voor u, maar dat u nog niet veel weet over het christendom en dat u nog een lange weg voor de boeg heeft. Uw kennis van het christendom bleek inderdaad zeer beperkt. U kende het ‘Onze Vader’-gebed niet en kon evenmin een ander gebed opzeggen. U zou uw broer vergezeld hebben naar één of twee christelijke feesten, waaronder Pasen. U kon evenwel niets over de betekenis van Pasen, nochtans de essentie van het christelijke geloof, vertellen. Ook de naam van de kerk in Leuven die u af en toe bezoekt, diende u schuldig te blijven (CGVS, p. 13-15). Bijgevolg kan bezwaarlijk gesteld worden dat u bekeerd bent tot het christendom en/of dat de Iraanse autoriteiten u als dusdanig zouden beschouwen en hierdoor sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Met betrekking tot het feit dat in het dossier van uw broer M. (...) een beslissing tot erkenning tot de vluchtelingenstatus werd genomen, dient erop gewezen dat elk dossier individueel onderzocht wordt en op zijn eigen merites wordt beoordeeld.”

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontcrachten. Met zijn loutere herhaling en bevestiging van de verklaring dat hij zich zou hebben bekeerd, dat hij in België veelvuldig naar de kerk ging en dat

hij beetje bij beetje leert kennen wat het christendom inhoudt, doet hij aan de voormelde, inzake deze verklaringen gedane vaststellingen immers hoegenaamd geen afbreuk.

Waar verzoeker tot slot laat uitschijnen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst louter ingevolge zijn afwezigheid en zijn verblijf in het buitenland zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd, dient te worden opgemerkt dat uit de voorliggende informatie, door verzoeker bij het verzoekschrift gevoegd en door verweerder opgenomen in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier, niet blijkt dat het loutere terugkeren naar en aanwezig zijn in Iran na een verblijf in het Westen in hoofde van verzoeker het risico met zich zou brengen om te worden gevisieerd of vervolgd. Dat verzoeker diezelfde mening toegedaan is, blijkt bovendien uit het gegeven dat hij het nodig achtte een fictief vluchtrelaas en een vermeende bekering aan te voeren. Verzoeker toont verder niet *in concreto* aan dat, waar, wanneer of onder welke omstandigheden hij bij of ingevolge een terugkeer naar Iran aan wanpraktijken zou dreigen te worden blootgesteld. Aldus weerlegt hij de volgende motieven niet:

“Aangaande uw vrees om bij terugkeer naar Iran van spionage beschuldigd te worden wegens uw vertrek naar het buitenland (CGVS, p. 12), moet eerst herhaald worden dat u frauduleuze verklaringen hebt afgelegd omtrent de omstandigheden van uw vertrek uit Iran. Daarnaast blijkt uit informatie in het bezit van het Commissariaatgeneraal en die werd toegevoegd aan het administratieve dossier, dat wie Iran illegaal verlaten heeft en voordien niet gezocht werd door de autoriteiten, bij terugkeer enkel een geldboete moet verwachten.”

De overige door verzoeker neerlegde, in de map 'documenten' in het administratief dossier opgenomen documenten kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

De informatie bij het verzoekschrift is voor het overige van louter algemene aard en heeft geen betrekking op verzoekers persoon. Dergelijke algemene informatie kan niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.3. De bewering als zou de bestreden beslissing niet motiveren waarom de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd mist feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopen met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet (afdoende) gemotiveerd zou zijn.

In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Ingevolge deze vaststellingen toont verzoeker niet aan dat hij op grond van deze motieven in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met de loutere verwijzing naar de mensenrechtensituatie in Iran, zonder deze op zijn persoon te betrekken, kan verzoeker evenmin volstaan om een risico in de zin van voormelde bepalingen aan te tonen. Uit de informatie bij het verzoekschrift kan, net als uit de informatie in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier, geenszins worden afgeleid dat de situatie in Iran van zulke aard zou zijn dat deze in hoofde van verzoeker bij een terugkeer naar Iran en ingevolge zijn loutere aanwezigheid aldaar zou (kunnen) leiden tot een schending van zijn fundamentele mensenrechten. Verzoeker toont, mede gelet op de hoger gedane vaststellingen inzake zijn aangevoerde problemen, situatie en vrees, verder geheel niet aan dat, waar, wanneer, om welke reden en in welke omstandigheden hij concreet aan mensenrechtenschendingen zou dreigen te worden blootgesteld.

Tot slot blijkt uit de voorhanden zijnde landeninformatie geenszins dat de situatie in verzoekers land en regio van herkomst van zulke aard zou zijn dat deze beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien mei tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT